

Професоръ Д-ръ Асенъ Златаровъ.

На 22 декемврий 1936 година почина единъ отъ най-великитѣ български синове — професоръ Д-ръ Асенъ Златаровъ. Вие, драги читатели на „Детски животъ“, не почувствувахте голѣмата загуба за земята ни и тежката скръбъ на племето ни, защото сте много малки да разберете огромното, богато и разнообразно дѣло на скѣпия покойникъ. Но вие сигурно ще почувствувате великата и безпримѣрна обичъ на този безкористенъ ученъ, сърдеченъ поетъ и искренъ общественикъ къмъ васъ — младитѣ, които той безгранично ценѣше и въ които тъй неотклонно вѣрваше, като прочетете подолу последното му писмо, предадено съ малки съкращения.

КЪМЪ МЛАДЕЖЪТА

Виена, 6. 12. 1936 г. — Клиниката, 6 ч. веч.

Бѣхъ твърде заетъ презъ живота си, та да не ми остане време да се занимаю съ интереситѣ си, съ здравето си, съ суетата си. И затова напастъта ме удари, като войникъ на постъ.

Наистина, азъ имахъ едно предчувствие, че дебне зло, но спирахъ само дотукъ; дори лѣкарския съветъ потърсихъ късно, тогава, когато като подкосенъ грохнахъ и дори работния си кабинетъ въ университета не можахъ да видя още веднажъ.

Искалъ бихъ, въ една последна лекция на студентитѣ, да имъ кажа нѣколко прости, но важни нѣща: да ги иматъ като напѣтствие и като споменъ отъ менъ. Щѣхъ да имъ внуша, че трѣбва, като младежи, да отгледатъ три добродетели: любовъ къмъ труда, любовъ къмъ истината, любовъ къмъ народа. Да обичатъ България — да я обичатъ чисто и предано...

Искалъ бихъ на тази младежъ да кажа да скѣпи българската речъ: какво богатство, какво чудо, каква сила е тя! Нека работятъ да има у насъ повече просвѣта, повече идейна, политическа, стопанска свобода... Идеалътъ всѣкога побеждава, стига да е смисленъ, високъ и човѣченъ.

И други нѣща щѣхъ да кажа на тия млади, за които дадохъ половината отъ най-дейтелния си животъ, но пропуснахъ минутата.

Сега е късно.

Една нощъ преди операцията.